

HOOFDSTUK III

Een stembus-wedren en een treurige staa(r)t

HET was werkelijk een wonderlijk troepje, dat daar op den oever bij elkaar kwam — de vogels met beslijkte veeren, de dieren met sluik afhangend haar en allemaal druipnat, knorrig en niets op hun gemak.

De eerste vraag was nu natuurlijk, hoe ze weer droog zouden worden. Ze gingen daarover beraadslagen en na eenige minuten scheen het Alice heel natuurlijk toe, dat ze zóó familiaar met hen allen zat te praten, alsof zij ze haar heele leven had gekend. Ze had een zeer lang gesprek met den Papegaai, die ten slotte norsch werd en enkel zei: «Ik ben ouder dan jij en weet het dus beter». Dit wou Alice niet toegeven zonder te weten, hoe oud hij was en daar de Papegaai beslist weigerde zijn leeftijd op te geven, viel er niet meer te praten.

Eindelijk riep de Muis, die nog al gezag onder hen scheen te hebben, uit: «Ga allemaal zitten en luister! *Ik* zal jullie gauw droog maken!» Ze

gingen allen
met de muis
met bezorgde
ze kou zou va
«Hm!» zei o
«Ben je allen
ik weet. Stilt
gesteund doo
de Engelsche
en die in de
gehad van pl
de graven v
«Oef!» zei
«Pardon!»
maar zeer b
«Ik niet!»
«O, dat d
verder. Edw
en Northum
zelfs Stigand
van Canterb
«Vond wa
«Vond het
«Je weet t
«Dat we